

Farkas Szabolcs

Hitvány egy emberek vannak...

Én mondom komám, a mai emberek mind meg vannak bolondulva, egyenesen bódogtalanok. S métt es mondom ezt? Azétt, met lopnak, csalnak, s hazudnak, többet, mint münk fiatal korunkba.

A múltkor es, ülök a lépcsőn ember, szürkületbe, s hallom, hogy valami motoszkál hátul az udvaron. Meg kell nézzem, mondom, hátha valaki eltévesztette a házszámot, s a mű végénbe akar szarni. Menyek hátra ember, s hát látom, hogy egy zsák szökik átal a kerten. Mintha csak a szemem káprázott vóna. De nem vót azzal semmi baj, s hogy hátraértem, hát atyám, egyből meglett a szökdöső zsák mikéntje. Valaki addig szökdösött a zsákkal, hogy az összes tyúkot megmenesztette. Csak kapnálak el, mondom, met akkor felszentelnék nefé.

Hitvány egy emberek vannak.

Ott van az a Kulcsár Jani es, az a nagy traktorista. Olyanokat hazudik, hogy Délhegybe még a fák es meghajolnak derekba. Aszongya nekem, hogy azt se tudom, mi az a traktor, nemhogy vezessem, s hogy ő egész életébe vezetett, s annyi pénzt nem tudnék adni neki, amennyi kilométert ő lenyomott. Mennyel te picok, mondtam neki, én lükvercbe többet vezettem, mint te előre, s annyi traktort tönkretettél, hogy ha azokat mind el kéne ásni, egész életedbe áshatnád a gödröket. De mit lehessen tenni, hitvány egy emberek vannak.

S még Hengegő Dénesről nem es beszéltem neked. Ismerem én, mondja komám, hallottam a fiáról, nagy birkózó. Valahol Amerikában van most es. Dénes es nagy birkózó vót, mondom, nagy bokszos, met sokszor megbirkózott az itallal, s legtöbbször lent es maradt. Komám röhögött, de tudta, hogy így van, met Dénes, a nagy birkózós fejivel, úgy szerette az italt, mint a macska a meleg tejet.

Na, s ott van Vadász Feri es, olyanokat vadászik, hogy még álmába sem lő olyan állatokat. Aszongya múltkor, mikor voltak azok a Gazdanapok Alfaluban, hogy ő csakis vadkanokra vadászik már évek óta. Két hete es lőtt egyet, s majdnem az életébe került, met alig tudta elészedni a puskáját, olyan hirtelen jött az a vad. Nagy vót a közönsége, sokan hallgatták Ferit, de én tudtam, hogy hazugság, amit mond, s szóvá es tettem ott, mindenki előtt. Hallode-e te, mondom, ezt nekem a múltkor es mesélted, de én nem így emlékszek erre. Nem baknyúl vót az, amit lőttél? Na, erre aztán akkora röhögés, rikácsolás lett, hogy talán még Újfaluban es hallani lehetett. Vadász Ferinek a pofája kiveresedett, s úgy eltűnt onnat, mint a kámfor. De hát, én mit csináljak, hitvány egy emberek vannak.
